

זה הכל מאהבה: כפר הזנות של הודו

"עיר האהבה" בהודו היא הכל חוץ ממקום שיש בו רגש חם - נשות הכפר, מהבנות הצעירות ועד לנשים המבוגרות, עוסקות בזנות ומפרנסות את דרי המקום. הבעלים מעבירים את הימים בסרסור נשותיהם ובנותיהם ובשתיית בירה והתבטלות. תמר ברס הגיעה אל הכפר במטרה לאפשר לבנות הזדמנות לצאת מהמעגל לו נידונו הנשים במקום, בטור אישי היא מתארת את מה שמתרחש במקומות רבים תחת אדישות פושעת

תמר ברס פורסם: 13.12.13, 08:04

הסיפור מתחיל לפני שנים, כשטיילתי בהודו. בשלב מסויים של הטיול, החלטתי שאני רוצה להתנדב, והרמתי טלפון לעמותה שהתעסקה במניעת סחר בנשים - "שלום, קוראים לי תמר, אני מטיילת פה בהודו, דוברת הינדי. אתם צריכים מתנדבים?". "בעייתך", ענו לי. "כל התקנים במשרד מלאים". "חבל", השבתי. "אני יכולה להציע לך עבודת שטח, אבל לא נראה לי שתרצי", אמר הקול מהצד השני. "אוקי", הסתקרנתי. "יש כפר באזור דלהי שמתפרנס מזנות. הם מחתנים את הבנות שלהם בגילאי 15-17, והבעלים מסרסים אותן כדי לפרנס את המשפחה".

"זה חוקי פה?", שאלתי, "לא ממש", נעניתי. "ומה אני אעשה שם?", המשכתי לברר. "יש לנו מועדון בכפר הזה. הקמנו אותו כדי להוציא אותם מהזנות, להראות להם שיש חיים אחרים. תארגני שם פעילויות. תלמדי אותם אנגלית", פירט הקול. "איך קוראים לכפר הזה?", שאלתי. "עיר האהבה", השיב הקול בלי שמץ של ציניות. "את רצינית?", שאלתי. "לגמרי".

"עיר האהבה" התחילה ממקבץ של נוודים בני קסטה נמוכה. הם התפרנסו מגידול עיזים עד שגילו מקצוע רווחי יותר. תוך 30 שנה כל המשפחות עברו לזנות, חוץ מאחת- משפחתו של ראש הכפר. בעבר הלקוחות היו מסתובבים בין בתי הכפר, שבלילה הפך לבית זונות גדול. עד שזקני הכפר שמו לזה סוף והפעילות עברה לצמתים ולרובעי האורות האדומים של דלהי.

היו שמועות על טקס חניכה מוזר: לאחר שבת מתחתנת ונכנסת להריון, שולחים אותה לצומת "לעבוד", או להיאנס, על ידי נהגי משאיות. משם היא עוברת בטרמפים מצומת לצומת, ובסוף הלילה מוצאת את דרכה חזרה לכפר. לא ברור אם השמועות נכונות.

הכפר התקיים בלי שאיש ישב מאחורי הסורגים, בגלל שרוב הלקוחות היו שוטרים וחיילים. הרופא היחיד שהסכים לשרת את התושבים התגורר במרחק 100 קילומטר, ודיווח על כמה נשים חבולות.

רגליים חשופות? לא בכפרנו

הגעתי לכפר והדבר הראשון ששמתי לב אליו היה קבוצה של בתים בתוך ערימת זבל. "למה יש פה הרבה זבל?", שאלתי אותם. "הממשלה לא נותנת לנו תשתיות", נענית. "אבל אתם בונים את הבתים שלכם. אתם לא יכולים לקבור את הזבל?", הקשיתי. "הממשלה לא נותנת לנו תשתיות", חזרה התשובה.

"המועדון" בו יועדתי לעבוד, היה חדר בטון מרובע עם חלון קטן, שבחום של 40 מעלות הפך לתנור גדול. בפתח המועדון רבץ חזיר. כל היום הוא שכב שם, מרוצה בתוך ערמת הבוץ החמימה. "הוא זז לפעמים?", שאלתי את אחת הילדות. "ראו אותו זז פעם במונסון", השיבה. "הוא גם יודע לרוץ". האמת היא שכל קשר בין ריצה למפלץ השמנמן נראה תלוש מהמציאות, כמו הכפר הזה. וכל דבר מוזר הפך פה לשגרה שכולם רגילים אליה.

למרות המקצוע בו עסקו, רוב תושבי הכפר היו הינדואים אדוקים ושמרנים, ופסל האלה של הכפר העיד על כך. מכנסי הברך שלבשתי זעזעו אותם קשות. הבנות

ניסו למתוח את המכנסיים שלי ולהאריך אותן, ולבסוף התייאשו והבליגו על הקרסול החשוף. מתנדבת אחת רצתה להרצות לבנות על איידס ואמצעי מניעה וזקני הכפר התנגדו, מחשש לפגיעה בתמימותן. בסוף ההרצאה התקיימה לנשים המבוגרות, לאחר שהן התעקשו. זו היתה הפעם הראשונה שהן שמעו על אמצעי מניעה. עד אז הן קיוו-הניחו שלהן ולבעלים יש ילדים משותפים. הבקשה שלי לארגן יום פעילות מחוץ לכפר לא אושרה. ההורים לא רצו שבנותיהם יצאו מהבית ויפגעו בצניעותן.

"את לא יוצאת מהכפר?" שאלתי את אחת הבנות. "יצאתי פעם עם אמא שלי, לקניות", סיפרה. הן כל כך סגורות בכפר שהן פיתחו דיאלקט מוזר שהודים אחרים התקשו להבין. הינדי טהורה ומיושנת, ללא מילה באנגלית. הדבר היחיד שקישר אותן לעולם שבחוץ היה הטלוויזיה, והן אהבו לשרוץ מולה ולרקוד.

בדרך לאהבה

הדרך לכפר היתה סיפור מההפטרה - רכבת לתחנה פרברית בדלהי, אוטובוס שנוסע מחוץ לעיר, דרך שדות, לעיירת סוחרים סמוכה. רחוב ראשי עמוס בתחנות אוטובוסים לכפרי הסביבה. כאן היתה הודו אחרת לגמרי, כפרית, הזויה, שלא ראתה תיירים. איכרים לבושים בטורבנים לבנים וגלימות לבנות מוכתמות בבוץ, נשים עם בגדי סארי מלוכלכים, כולם מתפזרים באוטובוסים קטנים וישנים, נוסעים לכפרים.

באוטובוס אני מבקשת מהנהג להוריד אותי בעיר האהבה, והנוסעים נועצים מבטי זימה וחיוכים "מבינים". סדרן חביב לוקח עליי חסות, מוודא שלא יהיו הטרדות מיניות. "מה את עושה שם?" שואל הנהג. "מתנדבת", עניתי לו. "את עושה את זה בהתנדבות?!!", שאל בתדהמה, מתכונן כמובן למשהו שונה לחלוטין ממה שאני התכוונתי אליו. "אני מלמדת אנגלית", הסברתי. "אה", ענה בכמעט אכזבה.

נהג אחר מסיע אותי למקום לא מוכר, כביש נידח בין שדות אינסופיים. "הנהג, אנחנו בדרכים כבר שעתים. אתה בטוח שאני על האוטובוס הנכון?", אני שואלת. "המונסון כבד היום, הנסיעה ארוכה", הוא עונה. "אבל אני רגילה לנסוע שעה אחת לעיר האהבה", אני מתעקשת. "עיר האהבה?! זה במרחק שעתים מפה", הוא אומר. "אז למה לקחת אותי לכאן?", "ראיתי שאת תיירת, חשבתי שאת רוצה לראות את המקדש", הוא עונה. "אבל ביקשתי לנסוע לעיר האהבה". "לא חשבתי שאת רוצה להגיע לשם", ענה, עושה בשבילי את החשבון.

בכניסה לכפר אני פוגשת את שאר המתנדבות ואת בנו של ראש הכפר, נקרא לו אשוק. הוא קיבל משכורת מהעמותה ומונה ל"מנהל פרויקט" מכמה סיבות- הוא היה בנו של ראש הכפר, היחיד שדיבר אנגלית והיחיד שלא סירסר את אשתו. תפקידו היה לעזור לנו בהתנדבות, ולהביא קבוצה של נערות למועדון. אשוק עשה מעל ומעבר למצופה: הוא הביא את כולם: נערות, נשים, ילדים, תינוקות, עזים. מדי פעם דידי למתחם כמה גברים שיכורים, שאותם אשוק סילק. מתחם המועדון היה המולה גדולה ורועשת. הפעלנו את הקהל המעורב, עד שהפעילות הסתיימה ואשוק אמר לילדים להאכיל את עזיו.

במהלך ההתנדבות, חזרה מנהלת העמותה מחופשה ארוכה, והזמינה אותי לשיחה, כדי לספר לי מול מי אני עובדת. מתברר שאשוק, "מנהל הפרויקט", נמצא במאבקים מול העמותה להעלאת שכרו שקוצץ. הוא היה אמור להקים מסגרת חינוכית עבור ילדי הכפר שנפלטו מבית הספר האזורי. המורים בבית הספר האזורי לא עשו הרבה חוץ מלהכתיב על הלוח וללעוס פאן. הם לא מצאו סיבה לרדוף אחרי "ילדי הזנות" שהפסיקו לבוא לבית הספר. למעשה, רוב תושבי הכפר היו אנאלפביתים.

לכן, הקמת מועדון/בית ספר אלטרנטיבי בניהולו של אשוק, יחד עם קומץ מתנדבים אקראיים, היתה אמורה לשפר את המצב. המטרה היתה שהילדים יעברו את הבחינות וילמדו בבתי ספר רגילים. אשוק היה אמור ללמד את הילדים, אנחנו את הנערות. אז אשוק עשה את העבודה לפי הבנתו - אסף כל דבר שהלך על שתיים או ארבע, הכניס אותם למועדון, וחזר לשנ"צ מפנק בביתו. המתנדבים נשאו "ללמד" את כולם.

בתמורה לשירותיו, אשוק לא הפסיק לדרוש תרומות וכספים, מהעמותה ומהמתנדבים. עם הזמן הבקשות התרבו והלחץ גדל. הייתי מגיעה לכפר אחרי נסיעה של שעתיים ומוצאת את המרכז הקהילתי ריק. את המנהל מצאנו שוכב בביתו עם המאוורר: "מה, אתן פה? אבל חם".

ואז הגיעה עונת המונסון. נכנסו עם הברכיים לתוך שלוליות הבוץ והזבל, והלכנו לביתו של המנהל. "מה, אתן פה? אבל ירד גשם. יש בוץ בחוץ". החלטנו לאסוף את הילדים בעצמנו - קנינו שפופרות חינה, עברנו בין הבתים והזמנו אותם לשעת ציורי חינה. הנערות, שהתלהבו מהיזמה, הדליקו מכשיר רדיו ישן ופצחו בריקודים בוליוודיים לכבודנו. הן היו נערות ביישניות, שהתהלכו בשקט, לא הרימו קולן בציבור, ופתאום התעוררו לחיים. הפעילות התקיימה ללא עזרתו של אשוק והוא לא אהב את זה בכלל. גם לא את הקיצוץ במשכורת ואת האימונים של המנהלת שהיא תמשיך לרדת, אם הוא לא יעשה את העבודה.

אדישות מטרידה

האווירה בכפר החלה להשתנות, הוסרה חסות שעד כה היתה מובנת מאליה ומבטים זימתיים ננעצו בנו בכל מקום. הגברים, שהיו רובם מובטלים והשתכרו ביחד על מיטות קש רוב שעות היום, הכירו רק דרך אחת להתייחס לנשים. הם שרקו וניסו להתחיל בשיחה.

כדי לפתור את הבעיה, מנהלת העמותה שלחה את הנהג הפרטי שלה שיסיע אותנו לכפר ו"ישמור" עלינו. אלא שהנהג הפרטי התחבב על אשוק, והם בילו בנעימים בסלון ליד המאוורר. אנחנו נשארנו בחוץ עם הרעש והמוזרים שצריך לסלק. כשחזרנו, מזכירת העמותה שמעה מה קרה וצעקה על הנהג את נשמתה. הוא החזיר לה מבט אדיש. "יש הרבה אנשים עם ראש מלוכלך במדינה הזאת", אמרה לנו ולא הוסיפה מילה. הבנו לבד.

באחד מהימים, מצאתי את אשוק במועדון, תולה קישוטים מסביב. "יש אירוע?" שאלתי. "יש חתונה", השיב. "של מי?", "של פריטי, אבל אל תגידי לאף אחד". פריטי היתה בת 15, מתחת לגיל הנישואים החוקי. דיווחתי למנהלת העמותה. "אז הוא באמת מסרסר את הבנות", היא אמרה, "מה שחשדנו".

"היא יוצאת מהכפר שלה", אמרתי, "מתחתנת עם מישהו מרג'סטאן, אולי זה יעזור לה". "ועוברת לכפר זונות אחר", אמרה מנהלת העמותה. "יש עוד כפרים כאלה?!", שאלתי בזעזוע. "הרבה". "מה

נעשה עם זה?" , שאלתי. "תמשיכי בהתנדבות, תדווחי לנו מה קורה. יכול להיות שניאלץ לשרוף את הגשרים ולקחת את המקרה לבית משפט".

"אז למה אנחנו עובדים איתו?" , הקשיתי. "כי הוא היחיד שלא מסרסר את אשתו". "למה אנחנו לא תובעים אותו עכשיו?" , ביקשתי לדעת. "כי זאת הודו, והודו מושחתת, ואנשים כאלה נמצאים בכל מקום. אנחנו יכולים לתבוע אותו, לקוות שהתביעה תטופל ביעילות, אם בכלל, והבנות יאבדו את האנשים היחידים שניסו לעזור להם".

המתנדבות האחרות עזבו את הפרויקט, חזרו ללימודים בחו"ל. המשרד היה עסוק בתהליכי קבלת הכרה מהאו"ם, הכשרת מתמחות מארצות הברית, ארגון הפגנה נגד סחר בנשים. לאף אחד לא היה זמן לחפש מתנדבים שיבואו איתי לעיר האהבה. לא היה ברור אם העמותה תמשיך את פעילותה בכפר. לא רציתי להתנדב לבד עם אשוק, שהזמין אותי לבילוי משותף בטאג' מהאל, אז ההתנדבות הסתיימה. לא ברור לי אם מישהו ניסה למנוע את החתונה בשלב כזה מאוחר. לא ברור אם חתונה של בחורה אחת, בכפר של זונות, היתה מזיזה למישהו, במדינה של 1.2 מיליארד אנשים, ומאות כפרים של זונות.

מידי פעם אני מחפשת את הכפר הזה בגוגל. מספר כתבות נכתבו עליו, אחת מהן ב-2008, שנים לפני ההתנדבות: "בית ספר הודי (קוביית הבטון הרוחת) מנסה להוציא בנות מהזנות. אשוק, בוגר הקולג' הראשון בכפר, מנסה לעזור להן". נזכרתי בבחורה האמריקנית שהגיעה יום אחד לכפר, נעמדה מול אותה קוביית בטון וביקשה לדעת לאן נעלמו מיליון הדולר שאספה בערב תרומות שהרימה בהארוורד - מסתבר שהכסף נועד להקמת מרכז בריאות לאימהות, בדיוק ליד המועדון. החצר המוזנחת, העיזים והחזיר השמנמן לא בדיוק היו חלק מהתכנית הגדולה שלא יצאה לפועל. בסוף הכתבה מצאתי את הציטוט: "אני רוצה להיות שוטרת, אומרת פריטי, בת 12, אני רוצה לתפוס גנבים ולהרביץ להם עם מקל".

עד היום, בכל רחבי הודו, ובמדינות אחרות בעולם, קיימים כפרים שלמים שמוכרים את בנותיהם. גם היום יש עוד אנשים שמנסים לעזור.